

noget Mere end „i det Væsentlige.“ — Man er undertiden nødt til at komme tilbage til Fortiden, fordi det er absolut nødvendigt, naar der er Medlemmer her i Salen, som staa op og stille Begivenhederne i Fortiden i et aldeles falsk Lys. Naar saaledes den ærede Ordfører atter nu siger til os, at han i 1872, 1873 og 1874 har sagt os, at han ikke kunde gaa ind paa det Forslag, som, hvis vore Vædringsforslag vare gaaede igjennem, havde foreligget til Vedtagelse ved 2den Behandling, huster jo den ærede Ordfører aldeles fejl. Han har i 1873 sagt i denne Sal, at dersom det blev ham tilbudt, hvad der blev ham tilbudt hin Gang i 1871, vilde han staa meget forelegen over for dette, saa vilde han betænke sig to Gange paa at stemme derimod, og han maatte derfor frabede sig at høre den Bemærkning, at han nu ikke længere var villig til at tage imod, hvad han tidligere havde villet. Dette kan jeg bevise af Rigsdagstidenden. Men naar dette forhold sig saaledes, saa er det jo urigtigt, hvad den ærede Ordfører har ansøgt, at han i fire Aar har sagt til os, at han ikke vil tage imod det, der dengang var ham tilbudt.

N. Andersen: Jeg gaar ind paa den Tankengang, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) fremstaae, at man skulde se ikke blot paa Fortiden og Nutiden, men ogsaa paa Fremtiden. Jeg tror, at naar man vil se klart ind i Fremtiden, er det at forudsæ, at ligesom Pengenes Værdi i en lang Aarvække stadig er vedbleven at synke, vil den rimeligvis ogsaa blive ved dermed i Fremtiden i Forhold til Kornets Værdi. Jeg tror derfor, at naar man vil træffe Foranstaltninger, som kunde være betryggende for Fremtiden, gjør man bedst i at sætte Lønningen efter Kornprincippet hellere end efter Penge, man vil derved nemlig sikke sig imod, at der i en nær Fremtid skal komme paatværgende Fordringer om Lønningsforandringer. Det er altsaa nærmest af Oensyn til Fremtiden, at jeg holder paa Kornprincippet. Naar dernæst det ærede Medlem kom med en almindelig Bemærkning om, at jeg indtog den Stilling, at jeg ikke tillagde Folkerepresentationen nogen Betydning, saa er det ikke rigtigt. Jeg tillægger Folkerepresentationen al den Betydning, som kan tilkomme den, men det ubeløfter ganske vist ikke, at jeg anser Meget af det, som det ærede Medlem fra Veile gjør sig til Ralsmand for, for at være urigtigt. Det lægger jeg ikke Skjul paa og har udtalt faavel i denne Sal som andetsteds, at der er Meget, som det ærede Medlem anser for rigtigt, som jeg derimod bestemt maa bekæmpe. Deraf følger naturligvis paa ingen Maade, at jeg ikke skulde tillægge Folkerepresentationen den Betydning, der tilkommer den.

Nær: Jeg skal blot gjøre den korte Be-

mærkning til det ærede Medlem, som nu satte sig, at naar han sagde, at han vilde sikke os i Fremtiden, saa vilde jeg have ønsket, at han havde tilføjet, hvem han vilde sikke. Det er naturligvis Præsterne, det ligger jo i Sagens Natur. Jeg kunde nu imidlertid ønske, at det ærede Medlems Omforg var fuldt saa stor for Folket som for Præsterne, thi jeg tror ikke, at denne Stand har nogen Ret til at beklage sig over, at den er bleven tilfidesat, og jeg tror ikke, at Præsterne ligeoverfor et Lovarbejde som det her foreliggende have nogen sællig Grund til at beklage sig over, at man ikke paa en rigtig og sømmelig Maade vil betale dem for deres Arbejde. Skulde imidlertid Pengenes Værdi i Tidens Løb vedblivende synke saaledes, som det ærede Medlem profeterede, kan man jo meget godt til den Tid tage fat paa Sagen igjen paa en anden Maade, og derfor ser jeg ikke rettere, end at han, da hans Omhu synes at være større for Præsterne end for Befolkningen i det Hele taget, kan spare sig sin Uleilighed og lade Fremtiden raade Bod paa de Mangler, der maatte vise sig. Endnu kun een Bemærkning til det ærede Medlem, skjøndt han tilbels i saa Henseende er imødegaaet af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg). Det ærede Medlem vilde have en Lov, som Folket i det Hele taget kunde være tjent med. Deri er jeg fuldkommen enig med ham; men Forskjellen mellem det ærede Medlem og os er den, at hvad han mener, at Folket kan være tjent med, det mene vi, at Folket ikke kan være tjent med. Det er som sagt Forskjellen, ellers er det naturligvis i sin Orden, at vi vedtage en Lov, Folket kan være tjent med. Men jeg tvivler ikke om, at naar Folkets store Flertal ser dette Lovforslag i sin nuværende Skikkelse, vil det betænke sig to Gange paa at modtage det, naar det har Haab om at faae noget Bedre i Fremtiden. Jeg idetmindste haaber, at denne Sag i Fremtiden vil kunne ordnes paa en for Folket og — jeg kan gjerne sige — Præsterne med, meget heldigere Maade, end man er istand til for Diebliffet.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, blev Forhandlingen sluttet, og man gik til Afstemning.

1) Forslag under Nr. 1 til § 1 af Udvalgets Flertal (Buch, Clausager, S. N. Hansen, S. P. Jensen, P. Nielsen og Th. Nielsen):

§ 4de Linie efter „1861“ indsættes: „og i Lov af 26de Marts 1870“.

vedtoges enstemmig med 64 Stemmer.

2) Forslag under Nr. 2 af Samme.

Til § 1.

3 første Stykke sættes „“ efter „Indtægter“ i 8de Linie, og der tilføjes: „saavel som